

*Nimród csillaga alatt***A vadászíjászat ösvényén**

„Ez a könyv csak vadászembereknek szól” – írja Széchenyi Zsigmond – s ennek nyomdokán Ambrózy Árpád: „Ez a könyv a vadászíjászat titkos nyelvén nektek, vadászíjászoknak íródott.” De ez nem így van. Szándéka lehet, hogy az volt, de nemcsak vérbeli vadászoknak szóló szakkönyvet, hanem vadász szépirodalmat is kapunk a kötetben. A Kittenberger Kálmán, Széchenyi Zsigmond vagy éppen Molnár Gábor könyveken nevelkedett, a vadászatot csak képzeletben űzők számára is bőven nyújt ismeretet és élményt. A puskás vadászoknak pedig erkölcsi útmutatást. Hiszen a szerző íjjal vadász, lemond a technika nyújtotta hatalmas előnyről. Elsősorban nem legyőzni akarja a vadat, hanem újra a természet részévé válni. S azoknak is hasznos ismeretet nyújt, akik csak megfigyelni akarják az állatokat, vagy fényképezőgéppel „vadászni”. A könyvben sorra veszi a vadfajokat, életüket, viselkedésüket, megközelítésük módját. S e tapasztalatainak tárházát színesítik vadászélményeinek irodalmi leírásai. Álljon itt egy ezek közül!

„Végre fenn vagyunk! Elégedetten rogyunk le a tavalyi, most már ropogósra száradt és tűjét vesztett fenyőgally alomra a hátizsákok mellé. Hajnali sötéttel indultunk a faluból, emeletesre rakott zsákokkal, melyeknek terhét a hegy lábánál csordogáló forrásból, több napi ivóvízkészlettel növeltük. Aztán neki a hegynek!

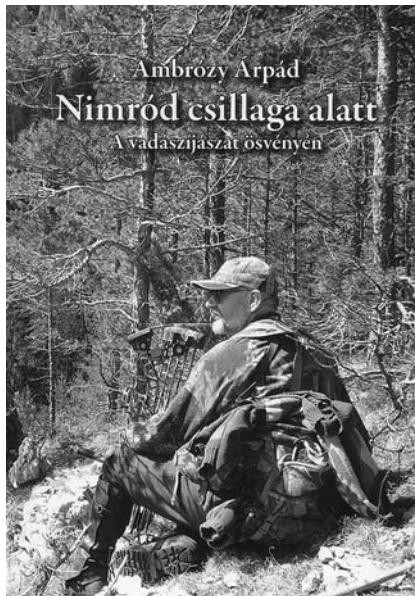
De most már fenn vagyunk. Vízrel, étellemmel, hálózásokkal, íjjal, vesszőkkel és a hátizsák összes tereit megtöltő, ezer szükséges kacattal. Itt fenn minden változatlan. Hegyi tanyákon tavaly óta senki sem járt. A fenyőgally derékáját nem újította fel senki. Se egy cigaretacsikk, se egy söröskupak, vagy papírdarabka sem árulkodik bárki ittéről.

Márpedig ezeket sajnos többnyire „ottfelejtik”. Láttam már elég példáját. Hál’ istennek túl vad ez a vidék a kirándulóknak. Messze van, szinte járhatatlan, nem ismerik. Szerencsére. Vadászaton, az erdő vagy a sziklavilág fenséges csendjében nem szeretem, ha megzavar a kirándulók kurjongatása.

A fárasztó hegymenet elég volt mára. Habár az időből kitelne, nem szándékozom messzire menni. Előbb inkább a közelebbi helyeket választom. A réteguonal mentén cserkelek. Az útbaeső két hatalmas sziklatömbön nem találok zergét.

Ám amint a Nagy Kőfolyást megközelítve csendesen leskelődöm, figyelmemet a jól ismert, ismétlődő kőgörgés ragadja meg. Ott zergék vannak! Rögtön fedezékbe húzódok. Ha ott vannak, akár közelebb, takarásban is lehet egy. Nehogy beléjük szaladjak, inkább várakozom, hadd árulják el ők hollétüket.

Fél óra alatt kiderül: nincs közvetlen előttem vad. Mind a kőfolyáson, vagy azon túl vannak. Óvatosan közelebb húzódhatok. Húszméternyire néhány kis fenyő áll. Ha odáig eljutok, már láthatom őket. Sikerül észrevétlenül a fenyők tövéhez kúszni. A kőgörgöten és rajta túl több zergét látok mozogni a fenyőágak közötti réseken. Lövésről szó nem lehet, ahhoz még messze vannak. Legjobb helyben maradni. Ilyen nagy csapatban

hamar történhet valami, ami egy lehető darabot a közelembe hozhat.

A zergék legelésznek, néha kibarnállik a zöld fátyszerű tülevelek közül egy-egy. A megújuló kőgörgésből ítélve, néha nekirugaszkodnak a meredeknek. Biztosan a fiatalok élük ki játékos kedvüket. Vagy fél óra telik így el, nézelődve, hallgatózva. Aztán közeledő „kődzés”, dobogás ragadtatja kézbe a lővérsre kész íjat.

Tőlem húsz-huszonkét méterre egy dúslombú fenyőcske melletti váltón megjelenik, és egy pillanatra megáll egy zerge! Aztán nekirugaszkodik a hegynek, és egy ugrással eltűnik. Kisvártatva ugyanúgy követi egy másik, majd azonnal egy harmadik. Erre már ráirányozom a kihúzott íjat az adott pontra! Csodák csodája, ahol azt hittem, nem is lehet átlátni a gallyak között, mégis, mintegy varázsütésre, szabad kilövés nyílik!

Ebben a pillanatban megjelenik a résben álmaim vadja: egy erős kampójú bak. Máris átsúvit a vessző a gallyak tenyérnyi kapuján és a bak előreugorva, eltűnik a mélyben. Hallom, ahogy dobbanva szikláról sziklára ugrik, vagy tán zuhan? Aztán kis kőgörgés lenről és beáll a csend.

A zergék meg sem riadtak. Még egy-kettő távozik társait követve a váltón, de oda túl, a görgetegen is maradtak.

A rálövés helyéről a hét-nyolc méterrel alábbi párkányon biztató jelet látok: kifróccsenő vérpetytek a fehér sziklán. A további kilátást eltakarja a sziklafal domborulata.

Lejebb a zergék zavartalanul legelnek. Két kergetőző bak egészen a közelembe jön. Mint a vihar, száguldoznak a nyaktörő terepen. Hallom még a lihegésüket is. Meg lehetne lőni, de nekem már minden biztonnyal megvan a zergém.

Nehéz kivárni azt a háromnegyed órát, amíg a zergék lassan elvonnulnak. Tekintetem a zergékről minduntalan a véres sziklára téved. De szeretnék látni a fal tövébe! De nem zavarom meg őket.

Némi mászással és kerüléssel, viszonylag könnyen lejutok a fal alá, ahová a zergének érkeznie kellett a kétemeletnyi magasságból. Meg is találok az útját jelző vércseppeket. Ám meglepetésemre nem folytatódik a csapa lefelé, a lejtős kőgörgöten. Először nem tudom mire vélni, hiszen a lendület csak arra vihette tovább.

Aztán egy megkönnyebbült sóhaj! A zerge utolsó erejéből berúgta magát egy fenyőcske alá. Ott fekszik békésen, alig látszik ki alóla. A kampója igazán nem okozott csalódást! Habár a trófea csak ráadás, lényeg az íjjal kivívott diadal.”

Május 14-én csütörtökön, 19 órakor újra itt-hon láthatjuk Ambrózy Árpádot, aki Biatorbágyon élte gyermek- és ifjúkorát. Itt tette meg a vadászösvényen első lépéseit. A Faluház meghívja őt, a Magyar Vadászíjász Egyesület elnökét egy beszélgetésre a Rendhagyó emberek sorozatába. Addig is ismerkedjenek meg a kötetrel, mely már nem az első a szerző tollából. (A Krónika 2000/10. számában mutattuk be előző kötetét.)

Az A/5-ös formátumú, 170 oldalas (+ 12 színes tábla) Nimród csillaga alatt című kötet megvásárolható a Biatorbágyi Krónika szerkesztőségében 2400 Ft-os áron.